קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג רַבִּי **יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

פרשת ויחי – חזק תשפ״ג [בלתי מוגה]

ליל שבת קדש

בליל שבת קדש פרשת ויחי – חזק תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים בענייני הפרשה המאירים

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש פרשת ויחי - חזק, שבת מסוגלת מאד שאדם יזכה לחיות חזק! היינו שיזכה לקבל את השכל שהצדיקים מכניסים בנו, ולזכות לחיים טובים ומאושרים בזה העולם.

והלימוד הנפלא הזה מונח בתוך פרשת השבוע; אנחנו מוציאים מהתורה הקדושה לימודי חיים, לפי ערכנו והשגתנו, כדי שנוכל להתחזק עם לימודי התורה ולקחת לימודים מעשיים מדברי התורה, שזה נקרא בלשון רבינו ז״ל (ליקו״מ ח״א סי׳ סא): **משפטי הנהגות ישרות** – היינו כי יש הוראות של הלכה, והוא פסק הלכה, ללא כל עוררין, שזה ענין מורי הוראות בישראל, אבל יש ענין של ״משפטי הנהגות ישרות״ שאדם מוכרח לימי חייו, שאת זה מקבלים מהצדיק.

ואל לו לאדם למנוע עצמו מההתקרבות אל החכם והצדיק מחמת שחושב בעצמו שגם הוא קיבל... והוא גאון ופוסק וכו׳... ויש לו גם הבנה וכו׳... תבטל את הישות שיש בך ותבוא אל הצדיק ותזכה לקבל לימודים חיים איך לנהוג ימי חייך בהאי עלמא, כי

מוכרחים לקבל מהצדיק משפטי הנהגות ישרות.

והנה, בפרשת השבוע, אנו רואים שיעקב אבינו כבר הגיע למצרים, וחי בה שבע עשרה שנה, ויוסף הצדיק מגיע אליו עם שני ילדיו כדי שיברך אותם.

איתא בזוה"ק, שבזה שיוסף הצדיק הגיע למצרים, הוא כבש ופלש את הדרך שיוכלו לבוא אח"כ נשמות ישראל, ולתקן התיקונים הנצרכים שם, ולכן יעקב אבינו הגיע אחר שיוסף הצדיק כבר היה במצרים, כי כך הכין המקום שיהא מוכשר לקיום נשמות ישראל שם.

ומכל דברי התורה צריכים אנו ליקח לימודים חיים לחיי היום-יום שלנו, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו, פרק כה): "חייב אדם לומר: מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי: אברהם, יצחק ויעקב", ופרשו צדיקים 'יגיעו' לשון של 'נגיעה', היינו אפילו נגיעה כלשהי בדרכי הצדיקים, הלא כלל גדול הוא: **"כל המחובר לטהור - טהור"**, וכמו שמוצאים בהלכות מקוואות, שיש את בור מי המקווה, ויש את האוצר של מי הגשמים, אזי עושים השקה, ומיד כשהמים נוגעים יחדיו - כבר כל המקוה כשר, אותו דבר אצל כל אחד - תעשה איזושהי השקה בינך לבין הצדיק, ותזכה לדברים נפלאים.

והנה בפרשת השבוע אנו מוצאים דבר שלכאורה הוא מחלוקת בין יעקב אבינו ליוסף הצדיק, ונראה שיש ביניהם חילוקי דעות, אך באמת, כלל גדול יש לנו בכל מחלוקות שיש בין שמאי להלל, בין אביי לרבא: **"אלו ואלו דברי אלקים חיים"**, רק שכל אחד דיבר כפי גישתו ובחינתו, לפי דרכו הייחודית לו, אולם שניהם אמת, ושניהם דברי אלקים חיים הם.

יוסף הצדיק מגיע ליעקב אביו שיברך את נכדיו - ה"ה בניו - מנשה ואפרים, שזה ענין מה שאומרים חכמינו הקדושים (קידושין ל.) **"כָּל הַמְלַמֵּד אֶת בֶּן בְּנוֹ תּוֹרָה מַעֲלֶה עָלָיו הַכָּתוּב כְּאִלּוּ קִבְּלָהּ מֵהַר סִינָי"**, ומסבירים המפרשים, מדוע נוקט ענין של הר סיני, כי הרי מסורת עם ישראל היא מדור לדור - מהר סיני, וכשאדם מלמד את נכדיו דרך ה', בזה קידם אותם שהם סמוכים יותר

להר סיני, היינו שהקדימם שלב אחד קדימה.

והנה, יוסף הצדיק שם את מנשה לימין יעקב, ואת אפרים לשמאלו, יען כי מנשה הבכור, ועליו צריכין לכאורה לשים את יד ימין, אולם יעקב אבינו "שִׂכֵּל אֶת יָדָיו" (בְּרֵאשִׁית מח, יד), וְהֶעֱבִיר אֶת יָד יָמִין וְשָׂמָהּ עַל אֶפְרַיִם, וְאֶת יָד שְׂמֹאל שָׂם עַל מְנַשֶּׁה.

וכאמור, מונח בזה סוד גדול ולימוד נורא ונפלא לאדם לכל משך ימי חייו, ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים" הם, ואין כל סתירה ביניהם.

יוסף הצדיק הורד למצרים בגיל צעיר, ושם עבר עליו דברים לא קלים בכלל, והוא החזיק מעמד בתוקף טומאת מצרים, והחזיק חזק ועמד איתן בקדושתו.

והנה, מחמת שהיה במצרים, אמנם החזיק חזק בקדושתו, אבל אעפ"כ הוא היה צריך לשכוח מכל טומאת מצרים, מכל מה שעבר עליו, וזה ענין ששם את מנשה בימין, כי מנשה הוא נקרא כן ע"ש שכחה, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מא, נא): "כִּי נַשַּׁנִי אֱלֹקִים אֶת כָּל עֲמָלִי", ואת אפרים בשמאל, כי 'אֶפְרָיִם' זֶה עִנְיָן שֶׁל **לְפִרוֹת** בְּתוֹרָה ומצוות וכו', וזו העבודה שבאה אחר שכחת הדברים הלא טובים.

שזו היתה שיטת בעלי המוסר, לילך בדרך זו, כמו שאומר הפסוק "**סור מרע ועשה טוב**" - תחילה 'סור מרע', תעבוד על שבירת המידות הרעות, התאוות השונות, ואחר שזוכה לעבוד חזק ולשברם, אח"כ יגש ל'עשה טוב' - עשייה של קדושה.

וזו היתה שיטתו של יוסף הצדיק, כי זו הדרך שבה הלך, כי היה צריך לשכוח את מה שהיה במצרים, וע"ש קרא את בנו מנשה.

אולם מאידך, יעקב אבינו ראה שיש פה לימוד לדורות עולם, כי הלא "בך יברך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה" - עם ישראל לדורותיהם כך יברכו [ובזה מנהג ישראל קדושים לברך את הבנים בליל שבת, וכך ראיתי אצל מוהרא"ש זי"ע שברך את בניו כשהיו קטנים], וצריכים את הדרך של "עשה טוב והרע יפול ממילא", וכמו שלימד אותנו רבינו ז"ל (חיי מוהר"ן, סימן תמז) כשאמר פעם לתלמידו: **אַתָּה עֲשֵׂה טוֹב**

וַעֲסֹק בַּעֲבוֹדָתוֹ בֶּאֱמֶת, וּכְשֶׁתַּעֲסֹק וְתַתְמִיד בַּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲזַי הַטּוֹב יִשְׁאֵר וְהָרַע מִמֵּילָא יִתְבַּטֵּל (״דוּא טוּא אִין יוּדִישְׁקַייט, גִיטְס וֶוועט בְּלַייבֶּן אוּן שְׁלֶעכְטְס וֶוועט מִמֵּילָא אַוֶועק פַאלְן״)״, שזה ענין הקדמת אפרים לפני מנשה, ולכן ברכם: ״**יְשִׂמְךָ אֱלֹקִים כְּאֶפְרַיִם וְכִמְנַשֶּׁה**״ - הקדים את אפרים למנשה, כי ראה והבין שזו הדרך שצריכים לילך בה, ולכן ״שָׁכֵל אֶת יָדָיו״ ושם את ימינו על ראש אפרים.

וזהו הלימוד של הצדיקים: תעשה טוב! תתחיל עם טוב! תרבה בטוב! וכך תראה שהרע ממילא ילך ויפול...

ולכאורה הרי הפסוק אומר בפירוש (תהלים לד, טו) ״**סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה טוֹב**״, הרי שצריכין תחילה לסור מרע, וכהשיטה הראשונה, ומה פירוש הפסוק לפי דברינו?

אבל הלימוד הזה מונח בתוך הפסוק ממש, כי ״**סוּר מֵרָע**״ - איך אתה תזכה לסור מרע? ע״י ״**וַעֲשֵׂה טוֹב**״ - תעשה דברים טובים, זה מה שיסיר אותך מהרע!

וכך הוא במציאות, כשאדם מתחיל לעסוק בלימוד התורה, לומד בכל יום מקרא, משנה, גמרא - בבלי ירושלמי תוספתא, בזה הוא מגרש את כל הקליפות מעליו!

וכן כשאדם מתחיל לשמור על שלום ביתו, הוא נזהר בכל מיני אפנים מלתת ביקורת בבית, תפסיק להיות ״מבקר המדינה״ בבית... תתחיל להגיד מילים טובות! בזה מגרשים את כל הקליפות, את כל הרוחות רעות מהבית! ואדרבה, אם לא רגילים לשמוע ממך כ״כ מילים טובות - האשה מהבעל והבעל מהאשה, והנה אתה פתאום אומר מילה טובה, זה כמו פצצה... ואת זוכה לחיים מאושרים!

והנה מצינו דבר פלא, אע״פ שאפרים היה בחשיבות ראשונה אצל יעקב אבינו, וכאמור, אעפ״כ לא מצינו ששם את אפרים ממש לימינו, אלא השאיר את מנשה בימין, ורק ״שָׁכֵל אֶת יָדָיו״ לשים את יד ימין את אפרים, ומדוע לא שם את אפרים ממש לימינו?

אך בזה מונח ג״כ לימוד נורא ונפלא לאדם, שאמנם אומרים לך להשתמש עם העצה של ״עשה טוב״, שזה ענין של 'אפרים', אעפ״כ תזכור היטב שמנשה נמצא

בימין, כי מנשה הוא לשון של שכחה כנ״ל, ואדם מוכרח לקנות בעצמו את מידת השכחה, לשכוח מכל עברו, ולהתחיל תמיד מחדש, לכן יעקב אבינו השאיר את מנשה בצד ימין, להורות דגם לו חשיבות נעלית מאד.

ובזה מיושב דברי הפסוק ״שִׂכֵּל אֶת יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה הַבְּכוֹר״, מהו ״כי מנשה הבכור״? לכאורה היה צ״ל ״שִׂכֵּל את ידיו כי אפרים הצעיר״, היינו ש״שִׂכֵּל את ידיו״ בשביל לשים את יד ימין על אפרים, ומהו שהפסוק אומר ״שִׂכֵּל את ידיו כי מנשה הבכור״? עפ״י הנ״ל מובן מאד, כי את הלימוד של מנשה מוכרחים תמיד, אדם צריך להיות חזק במידת השכחה, ולהתחיל תמיד מחדש כתינוק שנולד.

ו׳שִׂכֵּל׳ אותיות ׳שֵׂכֶל׳, להורות ששכל עמוק מאד יש כאן, ולא לחינם יעקב אבינו עושה כל הדברים הללו, כי לימוד נחוץ הוא לדורות עולם, לכל נשמות ישראל, שאדם ירבה בעשייה טובה, לעשות טוב, תורה תפילה מצוות ומעשים טובים, וכך זוכה לקניינים נצחיים,

הרי רבינו אומר בספר המידות שע״י נחת רוח שעושים לצדיק בזה זוכים לעוה״ב.

שבזה מסופר סיפור לא כ״כ ידוע על הולדתו של הרה״ק ר׳ חיים מצאנז זי״ע בעל ״דברי חיים״; שמו של אביו היה ר׳ אריה ליבוש, ואכן הוא לא היה מקורב כ״כ לחסידות בתחילה, אך לפעמים היה נוסע לצדיקי הדור, וביניהם להרה״ק ר׳ משה סופר מפעשווארסק זי״ע.

פעם הגיע אל הרה״ק ר׳ משה זי״ע, וראהו שפניו נפולות, ושקוע בדאגה. שאלו ר׳ אריה ליבוש לפשר הדבר, וענהו שיש לו שתי בנות שהגיעו לפרקן, ואחת מהן כבר משודכת, אך אין בידו אף פרוטה אחת להוצאות החתונה...

ר׳ אריה ליבוש שאל את ר׳ משה זי״ע מהו הסכום שהוא זקוק לו, ואחר ששאל להרבנית מהו הסכום בדיוק, ענה שצריכים שלוש מאות רענדלאך.

תיכף ומיד הוציא ר׳ אריה ליבוש את ארנקו, והניח על שולחן הצדיק את כל הסכום במלואו...

אך עם כל זאת, עדיין לא נתיישבה דעת הרבי, ושאלו ר׳ אריה על כך, וענה שהרי יש בת נוספת... ותיכף שם ר׳ אריה עוד שלוש מאות רענדלאך על השולחן, והאירו פני הצדיק...

פנה הרבי אל ר׳ אריה ליבוש: ״איזו ברכה אתה רוצה בעבור החסד שעשית עימי?״ השיב ר׳ אריה: ״ברוך ה׳ לא חסר לי מאומה״...

ענה ואמר הצדיק: **״א״כ אני מברך אותך שתזכה להוליד בן קדוש וטהור אשר מלאכים ושרפים ירעדו מפניו״...**

לשנה האחרת זכה ר׳ אריה ליבוש ונולד לו בן קדוש, הלא הוא הרה״ק ר׳ חיים מצאנז זי״ע, שאכן זכה להגיע לדברים גבוהים מאד, האיר עיני ישראל, ומלאכים ושרפים רעדו מפניו...

היוצא מן המעשה הוא גודל מעלת האדם הזוכה לגרום נחת רוח לצדיק, איזו מתנה זכה אבי הרה״ר מצאנז זי״ע לקבל...

[ובדרך אגב נאמר גבי האמור בסיפור שיש חסרון כסף על הוצאות חתונה, כמה נפלא וכמה יפה הוא כשזוכים לְחַתֵּן בן או בת עם הוצאות מינימליות, ולא לעשות אירוע באיזה אולם יוקרתי עם תזמורת וכו׳ ששופכים כספים לרוב ונכנסים בחובות על כמה שעות ספורות... (ועוד שמים בכניסה ״קופת צדקה״ כדי שישימו מעטפות עם כסף לקבל נדבות מאנשים... איזו בושה ואיזה ביזיון זה!), ועושים אירוע שמח מאד עם מוזיקה טובה - מוקלטת, וישנה שמחה שאין אותה כלל וכלל בכל האולמות היוקרתיים הנ״ל... והראנו את זה אצלנו - ביבנאל עיר ברסלב, שכבר התקיימו כמה וכמה שמחות כאלו (שהגיעו לכמה עשרות שמחות) שמקיימים בפשטות, ללא אורות של זרקורים ופרחים ותזמורת של הבל, שהכל זה בזבוז אחד של כסף, ונכנסים לחובות על שלוש או ארבע שעות... אלא שמחים עם השמחה בעצמה, וזוכים לשמחה יהודית אמיתית, אשרי המציית לדברי הצדיקים!].

והנה, עם הלימוד הנפלא הנ״ל אנו עושים סיום על ספר בראשית, המלא בדרכי האבות הקדושים

שהם סימן לבנים, כי "**מעשה אבות סימן לבנים**", ואזי מסיימים "**חזק חזק חזק**" שהוא גימטריא 'משה', כי מהצדיק האמת אנו מקבלים את הלימודים הנפלאים הללו, וכך זוכים לחיות חיינו חזק בהתחזקות אמיתית!

הקב"ה יעזור לנו שנזכה להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, לקבל מהם את כל הלימודים הנפלאים להרבות בטוב וכך כל הרע ממילא יברח ויסתלק, ונזכה לגאולתנו הנצחית ופדות נפשנו, במהרה בימינו, אמן!

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת ויחי – חזק תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מדברי רבינו במעשה א׳ מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו״ר שליט״א: אנחנו אוחזים במעשה א׳ מאבדת בת מלך, שהבת מלך נמצאת עכשיו שבויה בידי הסט״א, שזה סובב והולך על כל נשמה מישראל שנתפסת ברשת הטמאה של הס״מ, ועתה מגיע השני למלך הוא הצדיק, ורוצה להצילה משם, ומספר רבינו: **״וְסִפֵּר לָהּ, שֶׁאָבִיהָ מִצְטַעֵר מְאֹד״** - כי כשנשמה מישראל מתרחקת מהיהדות רח״ל, אזי השכינה הקדושה מצטערת על כך מאד, **״וְשֶׁהוּא מְבַקְּשָׁהּ כַּמָּה שָׁנִים״** - הקב״ה מבקש וקורא לאדם לשוב אליו! הנה הלילה, במוצאי שבת, מתחילין ימי השובבי״ם הקדושים, שיוצא כרוז קדוש: **״שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבָבִים״**! הקב״ה קורא לנו לשוב אליו.

״וְשָׁאַל אוֹתָהּ: אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לְהוֹצִיא אוֹתָךְ?״ - שזה כבר התחזקות נפלא לאדם, שהצדיק בא ושואל אותו: איך אני יכול להוציא אותך מכל מה שאתה נמצא בו? תגיד לי, איך?... כבר מזה אדם מקבל חיות חדשה וחיים דשים נופחים בקרבו.

״וְאָמְרָה לוֹ שֶׁאִי־אֶפְשָׁר לְךָ לְהוֹצִיא אוֹתִי כִּי אִם כְּשֶׁתִּהְיֶה בּוֹחֵר לְךָ מָקוֹם וְתִהְיֶה יוֹשֵׁב שָׁם שָׁנָה אַחַת, וְכָל הַשָּׁנָה תִּתְגַּעְגֵּעַ אַחֲרַי לְהוֹצִיא אוֹתִי, וּבְכָל זְמַן שֶׁיִּהְיֶה לְךָ פְּנַאי, תִּהְיֶה רַק מִתְגַּעְגֵּעַ וּמְבַקֵּשׁ וּמְצַפֶּה לְהוֹצִיא אוֹתִי וְתִהְיֶה מִתְעַנֶּה, וּבַיּוֹם הָאַחֲרוֹן מֵהַשָּׁנָה תִּהְיֶה מִתְעַנֶּה וְלֹא תִּישַׁן כָּל הַמַּעֵת לְעֵת״ - ענין של ׳בוחר לך מקום׳ הוא ענין ההתבודדות שגילה לנו רביז״ל שאדם ילך למקום פנוי מבני אדם, ויפרש כל שיחתו לפניו יתברך ככל אשר עם ליבו, וכך זוכה להוציא את נשמתו השבויה בידי זרים.

״וכל השנה תתגעגע אחרי״ - ׳שנה׳ היינו ענין שלם, כלומר בכל יום ויום שאדם יהיה מתגעגע וכוסף מתי יזכה להוציא את נשמתו מידי

הטומאה, מתי יזכה כבר לגאולת נפשו; 'שנה' זה דבר שלם, והראש של השנה הוא ראש השנה, ואין זה רק בזמן של ר"ה, אלא כל השנה כולה היא מקשה אחת, היינו מר"ה ועד סוף השנה, הנה זכינו להיות אצל רביז"ל, והנה כבר מכינים לקראת הנסיעה לרביז"ל, זה עף וחולף במהירות... זה ענין של 'שנה', שהכל מחובר יחדיו.

"ובכל זמן שיהיה לך פנאי תהיה רק מתגעגע ומבקש ומצפה להוציא אותי" - כל מילה של רביז"ל זה סודות נעלמים ורוחניים מאד, ולא לחינם הוא, ורבינו משתמש פה עם ג' לשונות: **"מתגעגע ומבקש ומצפה"**, שזה תפקידו של כאו"א, שבכל זמן שיש לו פנאי - היינו שהנה הוא סגר איזה חשבון, סיים איזה לימוד, בדרכו לעיסוקיו - תמיד ידבר אל הקב"ה! לא שיחכה שילך לשדה, לבד, ושם יתבודד ויפרש שיחתו לפני ה' יתברך, כי מה אתה עושה עד השדה?! מה אתה עושה עד אז?!... זה ענין שבכל רגע שיש פנאי, יחשוב איך יזכה לגאול נפשו מידי הס"מ.

ורבינו מזכיר ג"כ **"ותהיה מתענה"**, שהנה מצינו זאת אצל רביז"ל, שהתענה הרבה, רבינו התענה ח"י פעמים בשנה מעת מלוה מלכה ועד קידוש ליל שבת... דבר למעלה מהשגותינו איך רבינו עשה זאת, ורבינו עשה זאת, אבל רבינו גילה לנו, שאם היה יודע מה הכח של תפילה והתבודדות, לא היה צריך לכל זה, כי אם היה יודע אל מה יכולין לזכות ע"י תפילה והתבודדות שיחה בינו לבין קונו לא היה עושה את כל הסיגופים האלו, ורבינו קרא את זה שאתה מרוקן שק מכל תכולתו, אבל נשאר חוק גדול בשק... מה פעלת?!... אתה מתענה, אבל לא לומד, לא מתפלל, לא מיושב בדעתך, א"כ העיקר חסר מן הספר...

נמצא א"כ, שאדם רוצה לצאת מגלותו ששבוי בידי הסט"א, עצתו שינצל כל רגע לעסוק בזה, ויתבודד להקב"ה, וסוף כל סוף יזכה לגאול נשמתו מגלותה המר.

ובאמת, "וְהָלַךְ וְעָשָׂה כֵּן" - השני למלך, שזה הצדיק, מיד מקיים מה שאמרה לו הבת-מלך, שבעצם זה

כל נשמה מישראל, והיא כך אמרה לו שיעשה אבל בוודאי כן הוא גם בשבילה היינו שהיא תעשה כן ג״כ, שתרבה בכל הנ״ל, עדי תזכה סוף כל סוף לצאת משם ולהינצל מציפורניהם הטמאות.

יזכנו הקב״ה להיות מקורבים אמיתיים אל הצדיק, ולציית לכל דבריו ולזכות לגאול נפשנו מרת שחת ולחיים טובים ומאירים בזה העולם, אמן ואמן!

***

הקונטרס הקדוש יו"ל

לעילוי נשמת

אמיל בן אברהם ופאינה פרידא בת יעקב

בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם

בהארת אור הצדיק בעולם

יהא להם עילוי נשמה אמיתי,

ויזכו למנוחה טובה בצל הצדיקים והצדקניות,

אמן ואמן.

"על ידי הפצת אור רבינו, נביא את משיח צדקנו!"

תהלה לאל, הספר "דרכי איש" ח"א עומד קודם ההדפסה

רבים כבר זכו ליטול חלק בהוצאת ספרו של הצדיק

ניתן להקדיש לרפואה/הצלחה או להבדיל – לעילוי נשמה

ניתו לכתוב לאימייל בתחתית העמוד

****

אחר שהופצו מאות ספרים, עדיין נשארו ספרי "סיפורי מעשיות" עם פירושו של הצדיק – "בתוך הנחל", על מעשיות א' וב', ניתן לחשיג במחיר מסובסד ומיוחד דרך האימייל בתחתית העמוד; אח יקר, אשריך כשתזכה להעיר יהודי נוסף מן השינה!

****

לכל ענייני הגיליון:

s0584563404@gmail.com